Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 24 Listopad 2003 03:00

Titulek s použitím velkého počátečního písmena a ženského rodu napovídá, že nejde o populárního fotbalistu Bohemky Tondu Panenku, ale o něco či někoho jiného.

Míša Leicht na loňských Vánočních prázdninách v Telči položil řečnickou otázku, zda každá kapela má, podobně jako Robert Křesťan, píseň podobnou jeho Panence. Podobnost či spíše rovnost spočívá v tom, že je to skladba neustále opakovaná na koncertech, popřípadě i hraná v médiích. Je otázkou, zda neustálé opakování skladby kapelu neotráví natolik, že skladbu zpívá v podstatě jen na přání fanoušků. Míša, který koncertoval jen sám a s kytarou, spustil Pár minut, publikum se přidalo (jako vždy), ale Míša vyslovil názor, že Pár minut takovou Panenkou není.

Když jsem spolu s ostatními svým poněkud jalovým hlasem, co se (snad) ztrácí v davu, Pár minut dozpíval, přemýšlel jsem o tom, co Míša vyslovil.

V říjnu letošního roku v Malostranské besedě na koncertu Devítky se v rámci přídavků Honza Brož zeptal, cože na přídavek? Stále ještě novomanželka Jindřiška byla poměrně dost nastydlá, ale přesto vyhověla přání a spustila svůj, slovy Žalmana, "majstrštyk". A o jaký se jedná, nemusím na stránkách FOLKtimu zdůrazňovat. Zatím nejzajímavější produkci Holky vod koní jsem zažil na loňském Kvítku, kdy Jindřišku doprovázel tradiční sbor opilců z první řady.

Zpěvačka mému srdci nejbližší, tedy Pavlína Jíšová, má navzdory nadprodukci svých velmi kvalitních vlastních skladeb, svou Panenku v podobě Písku zakladatele Nezmarů Luboše Hrdličky. Sbor folkových holek, co si vyměňuje slova a akordy písní svého idolu, se velmi často a většinou velmi čistě přidává k Pavlíně.

A co mí další oblíbení - Nezmaři? Tam jsem na vahách, nejen pro dělení času Nezmarů na dobu s Jíšovou a po Jíšové. Asi působím jako lehce neobjektivní, ale do prvního období bych znovu zařadil Písek. A dnes, kdy hvězdou je Šárka Benetková ? Asi to bude staronová Řeka (hudba Gordon Lightfoot - " objev" Franty Nedvěda a Dušana Vančury a slova - opět Luboš Hrdlička). Vám co nevíte, napovím, že píseň začíná slovy Zas dál jako dřív - to vážně se nedá? Píseň velmi hlasově náročná a Šárkou mistrovsky zvládnutá, i dík jejímu pěveckému rozvoji po odchodu Pavlíny.

A Žalman a spol.? Pro fanynky, co pamatují Žalmana jako mladého vlasatého minesengera (i s velkým M), i pro ty, co jej zažívají jako romantického o trochu staršího vlasatého minisengera (teď už jen s malým em) to možná bude Tymián. Pro mě je to spíše něco s Jindřiškou - třeba Venkovanka nebo Dovnitř a ven.

A tak bych mohl pokračovat do úplného vyčerpání čtenáře. Asi bych si ještě přisadil dnes už pamětnickou píseň Tisíc dnů mezi námi od Nerezáků, Barvám od Marsyas s fenomenální Zuzanou Michnovou, Oskarem Petrem a Petrem Kalandrou (bože to byla kapela!), současnou Marii od Zuzany Navarové a přidal bych Pod Ještědem od Radůzy.

Když po sobě čtu tyto řádky, nemám pocit, že by některá z těch písní byla Panenkou ve smyslu slov Míši Leichta. Asi to bude tím, že každá z těch písní má kvalitní obsah, kvalitní melodii a má kvalitního interpreta. Je rozdíl mezi bezduchým šlágrem neustále omílaným v médiích, kdy troubějí na horách jeleni, sledovaní černým cikánem za účasti holek z naší školky. Nejlepší a jediný spravedlivý soudce je čas. A navíc zásadní ignorování folku českými médii vlastně do veliké míry zabraňuje omílání i těch nejkrásnější skladeb. Vše zlé je k něčemu dobré.

Ale co bych lhal, na každém koncertu se na ty Panenky těším. Jak se na ně těší jejich interpreti, to je otázka, kterou mohou zodpovědět jen oni. Takže končím a broukám si Pár minut a potom i Otevři oči ty uplakaná?.